

LA CAMPANA DE GRACIA.

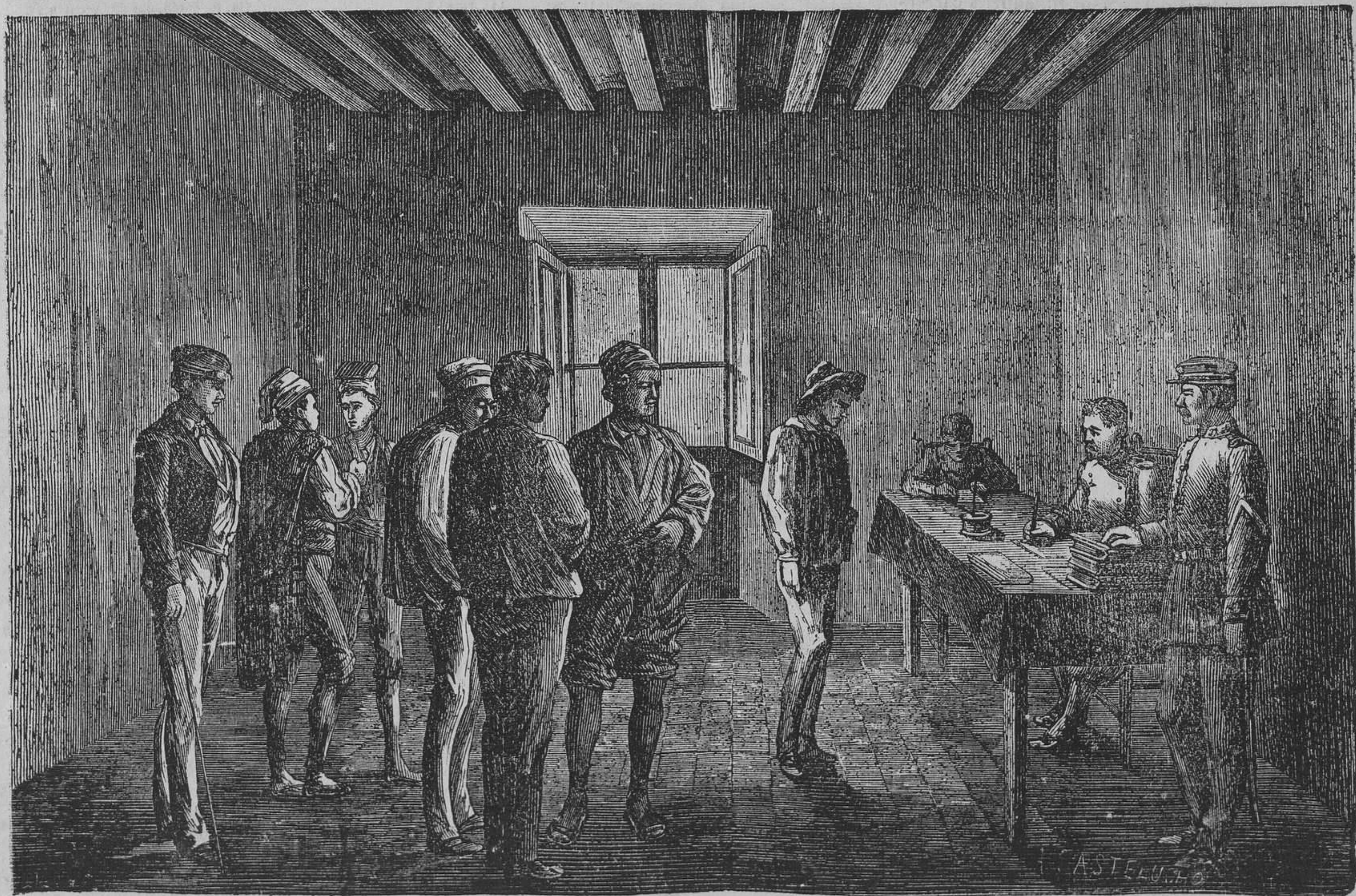
DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIO: RAMBLA DEL MITJ, 20.

La lámina que teniam preparada per aquest número, ha sofert una caiguda de resultas de una relliscada.... ¡Res alló que diuen: tot bon caball, ensopega. No tenin de que echar mano, aquí va aquesta:

!!!! PRESENTE !!!!

A L' ANY 45.

Escoltéu a un veterano:—Llavors, tenia jo 23 anys y una ànima mes viva que la pólvora: era mes liberal que'n Riego: y ab unas camas que may me deyan prou. Vaig ser a San Llorens dels Pitèus y a Perecamps... y ¡vaja, alló eran temps!...

¿No héu sentit may aquesta cansó repetida cent vegadas cada dia?

Are escoltéu un pare al seu fill:—Noy, tu no mes pensas en anar bonich: bons vestits, bon rellotje, bonas botinas, y vingan balls y teatros y ximplesas! ¡Ah! que 'n durás poch de capellans al enterro! Mira: jo a la tèva edat anava apedessat y ab espartenyas, rellotje no 'n vaig tenir fins als trenta anys que 'm vaig casá ab ta mare, y en quan al teatro, ab un cop a l' any que s'hi anés a la diada de Sant Joseph, qu' era 'l sant del pare, ja n'hi havia prou. ¡Aixó sí en cambi llavors ja 'm guanyava jo las caixaladas!...

Tambè suposo que haurán sentit alguna vegada a un pare de aquesta mena.

Y de tipos aixís, vells tots, que no mes saben girar la cara endarrera, homes d' ofici, estancats en la rutina antiga, que 's queixan de que avants se guanyava mes y 's gastava menos, beatas de sabata de columbriana que avuy cridan contra 'l lujo, porque ellas encare que 'n gastessin foran lletxas y altra gent tallada per aquest patró, podria presentá'lse'n una CAMPANA plena.

¿Qué 'u fá que sigan de aquesta manera?

Per mí es bèn senzill: es una cosa aquesta, que l' edat se la porta.

¿No 'u veuen? Jo y vostés som joves, mirém endavant y sempre tenim una esperança que 'ns sonriu, un demá bonich, un núvol d' or que desitjém alcansar com mes aviat millor, y per xó volém lo progrés, la llibertat, los adelantos, la civilisació, tot lo que viu y avansa.

Ells, pobres guetos, ¿qué hi veuen davant de sí?

La porta fatal del cementiri, aquells carrers deserts y plens de ninxos quadrats, y tots iguals: lo camp de la quietut. ¡Terrible espectacle!

Per xó giran la vista endarrera, y ab los reports volen olvidar la trista realitat del present y la mes trista fatalitat de un porvenir que 's tanca en lo fosch, humit y reduhit espay de un niuxo.

La vida y 'l moviment los marejan, los adelantos y progressos los posan tristos, las aspiracions de la generació jova 'ls creman la sanch dintre de las venas, porque ¿qué 'ls importa que 'l mon prosperi, si no han de gosar de aquesta prosperitat, de aquesta vida que reneix, de aquest benestar que va preparantse?

Molts cops se'm han agolpat aquestas ideas al cervell, al veure la conducta de certs polítics, als quals podrém anomenarlos *guetos* y *rapatanis*, que no tenen ulls mes que per mirar endarrera, ni llengua sino per queixarse del present.

Supósense un moderat de l' escola de'n Mañé, que ab l'ànima tísica y 'l cos xacrós, exclama:—¿Qué, conquistas democráticas, ni llibertat de cultos, ni sufragi universal!... ¡Constitució del any 45, y qui no la vulga, garrotada!... ¿Qué 's figuran vostés que créu de bona fé que la constitució que demana siga millor que las altras? No senyors, es qu' ell t'exexanta anys, y com aquellas donas de quaranta que sempre diuen qu' n tenen vintisset, créu ell que retrocedint fins al any 45, se treurá 30 anys de sobre.

¡Ilusions senils! ¡Per xo la mort no ha de tardar per ells un dia mes!

¡A l' any 45! ¡Com quidiu, trent' anys morts: trenta anys d'esforsos, de revolacions, de lluytas, de llágrimas y de sanch, complertament borrats del libre de la historia!

¡A l' any 45! ¡A aquella constitució aborrida que amamantá a Narvaez y a Gonzalez Brabo, que poblá las colonias de Fernando Póo y de

Filipinas de gent honrada, arrencada dels brassos de sa familia per la forsa, que si durá mes anys que las altras, fou porque s'amarrá a las camas del poble, com un gos de presa, may porque tingués las simpatias del país a qui atormentava!

¡A l' any 45! ¡Política de cranch, aspiracions de cul-arreras, miradas cap al passat, que ja no pot tornar, porque ha sigut, neguit de vell!

Y després s'entusiasman ab l'exemple dels conservadors inglesos!.. ¡Cegos, que 'ls alabéu sense coneixe'ls!

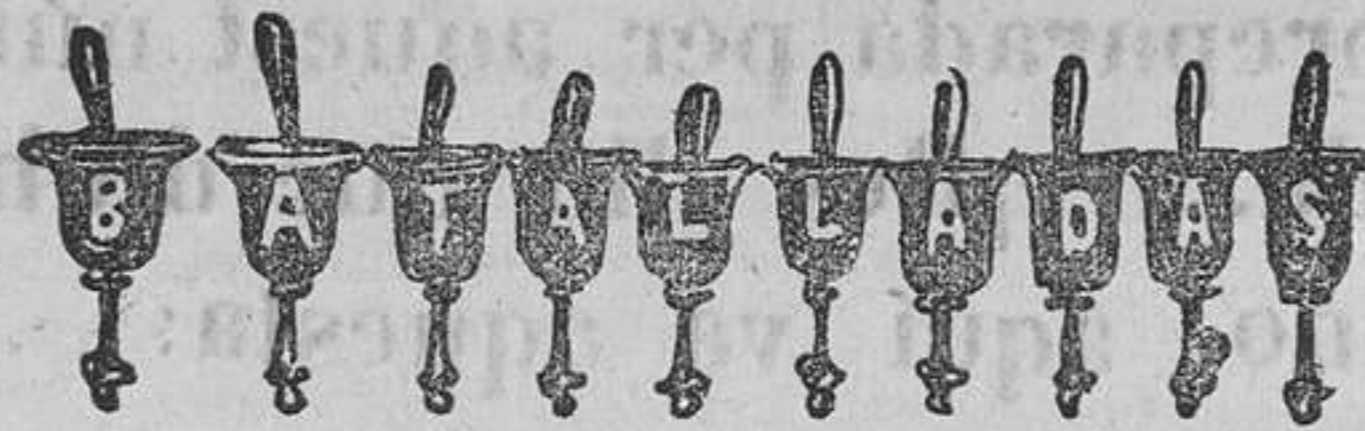
Los conservadors inglesos, sostenen los embats revolucionaris; pero sense perdre un pas del terreno conquistat: conservan y no reculan, y portats aquí a Espanya, en los temps actuals, no pensarian ab l' any 45, pensarian mes aviat ab l' any 69, per no desmentir la seva conducta de sempre y no esposarse als perills de una reculada violenta.

Y després dirán si las revolucions s'estreman, si ab un dia 's fabrica malament lo que deu ser obra de un sigle, y si la forsa substitueix al dret.

¿Hi ha res mes natural? Estanquéu lo curs de un riu pera que torni endatras, y s' estendrà pels costats é invadirá a las hortas de la ribera. Llavors no culpéu al riu, culpéu la vostra insensatés.

Mes per fortuna la generació es jova, y 'ls vells son prop del ninxo, que encare que 's pugam marxar mirant endarrera, de aquest modo mateix, solen portar los morts al cementiri.

P. K.

Un bon dinar—de 8 duros lo cubert, sense contarhi 'ls vins—ha tingut lloch en Madrit per celebrar las glorias del exercit.

L' exercit si que no dirá aquesta vegada la célebre frase de aquell célebre arcalde:

—*Ahi me las den todas!*

Lo dinar celebrat de 8 duros lo cubert, sense contarhi 'ls vins, vá tenir lloch en Fornos.

¿Recordan?

Fornos: alla ahont los amadeistas hi feyan las sevas francatxelas, ab gran escándol dels que are son al candelero.

Un dinar mentres lo país se destrossa!...

Menjarian vostés si se'ls calava foch a la casa del costat?

Si afirman que sí, 'ls diré que tenen un estómach digne d'enveja.

A cala Ciutat s' ha fet lo reparto entre'ls quintos associats, de las cantitats que van sobrar en la reserva fins als 35 anys cridada l' any passat.

De la cantitat repartida, que 'l Ajuntament ha tingut entretinguda no se n' ha pagat interés.

Al revés: los céntims que sobraven per cada quatre, segons diuen, han quedat reservats.

¿No seria bó que 's destinessen a las víctimas del vapor «Éxpress»?

A Tossa s' hi ha presentat un grupo de carlins, entregantse al saqueig mes deseufrenat.

Ells mateixos confessavan pertanye a la partida de'n Soliva, y deyan que al veure als seus gefes arreglar la pacotilla per anarse 'n al estrange, ells volian fé'l mateix.

Y ¡viva la poca vergonya!

En Savalls s' ha retirat a Fransa.

Si aquell país cumplís are ab las condiciones

que 's deuen dugas nacions germanas, lo salvatge cabecilla, escándol del Univers, seria entregat com un criminal de la pitjor calanya, culpable dels crims mes horrendos que han consternat a Catalunya.

Are, veurém!

Llegim textualment en un periódich de Madrit:

—«Sembla que Lizárraga *fixará per are* la seva residencia en aquesta capital.»

Jo fins avuy m' havia cregut que a un presoner de guerra, la residencia li fixavan los altres y no se la *fixava ell mateix*.

Pero m' olvidaba de que 'ls carlins son diferents en tot de l' altra gent.

Una cosa fá notar un periódich, y es que 'ls carlins que 's presentan a indult compareixen ab armas antigas y vellas, y que se'n van tranquilament al poble de ahont son fills sense por de las partidas.

Deixem los comentaris pel Sr. M. J. de ca'n Brusi, qui 'ns vá fer saber que hi havia carlí que s' havia presentat a indult 12 vegadas.

Una afirmació de 'n Brusi:

—«La política no ha adquirit encare en nostre país, aquella serietat, aquella formalitat que tingué en épocas anteriors.»

Abundém en l' opinió de'n Brusi.

En las oposicions de un pensionat a Roma creat per l' Ajuntament, hi ha hagut empat.

Aixó demostra que 'ls dos opositors valen en concepte del jurat tant l' un com l' altre.

¿Perque en lloch de anyadir nous jurats, l' Ajuntament no divideix la pensió, augmentant-la una mica, y aixís recompensaria a dos joves artistas que s' ho valen, en lloch d'un?

LLETRETA.

Qui ho entén, qui no ho entén...
¿Qué se ha de fer pobre gent!

Ahi en Pau era un perdut, no tenia ahont caure mort: avuy maneja molt d' or y es per tot molt bèn rebut. Ningú saber ha volgut de tal cambi lo motiu; mes si haig de dir lo que diu qui per mentir no 's descansa, ab un joch que 'n diuen *l' aisa* s' ha fet rich tant de repent.
Qui ho entén, qui no ho entén...
¿Qué se ha de fer, pobre gent!

En Roch era un jove rich, pero tan sensible y ruch, que 'l deixaren sense such un amich y un altre amich. Are 's troba sense abrich, y t'è de menjar pá sech, puix tots li diuen «*Te'l dech*», quan algun favor demana: y no obstant y patir gana viu de l' amistat content.
Qui ho entén, qui no ho entén...
¿Qué se ha de fer pobre gent!

Si n' ha tingut la Riteta de xicots! Mare de Déu! En Pere, l' Anton, l' Andreu y en Bernat li han fet l' aleta: pero ella sempre coqueta a tots donaba carbassa. Mes ayl com que tot se passa tingué que casarse al fi ab un vell brut y mesqui, tant gelós que res consent.
Qui ho entén, qui no ho entén...
¿Qué se ha de fer pobre gent!

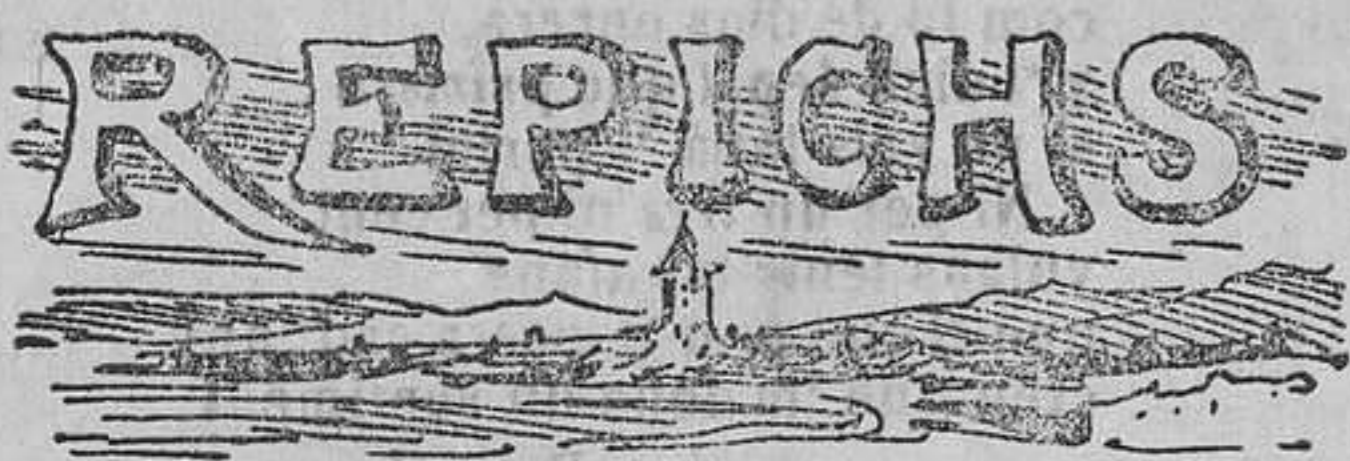
Setze anys feya que la Paula anaba per mal camí sabent ella mes llati que no aquells que van a l' aula; mes com es molt gata-maula un prenentia per doncella; se ha cregut casantse ab ella casarse ab una vestal,

sent així que en l' hospital
hi ha qui encara se'n resent....
Qui ho enten qui no ho enten....
¡Què se ha de fer pobre gent!

En Saldoni... quin dimoni
debia posarli al cap
ana a Madrid, si no sap
lo que es Madrid en Saldoni...
Allí sentne testimoni
del modo de prosperar,
no feu mes que criticar
a n'als amants del turró,
y are'vá .. a Fernando Póo
llogat com un delinqüent.
Qui ho enten qui no ho enten...
¡Que se ha de fer pobre gent!

D. Sever no sap escriure
ni sisquera confeji;
pero com que sap dir si
ja sap prou per poder viure,
per mes que's clavin a riure,
lo varen fer diputat,
y com que sempre ha aprobat
tot quan lo govern ha dit,
al final há conseguit
passarla divinament
Qui ho enten qui no ho enten...
¡Que se ha de fer pobre gent!

JOSEPH MARIA CODOLosa.

Una mare tenia dos fills y una poma.
A l' hora de brená anava a partirla, quan lo
mes gran exclama:

—Jo la vull tota.
—Jo també, diu lo nano.
—Jo soch mes gran y será per mí.
—Jo soch mes xich y tinch de creixer.
—Tu lo que ets un gandul, que hasta avuy
lo mestre....
—Sí, y tú que no has sapigut la lliadó y t'
han fet estar ajonelat.

—¡Espieta!...—Pillet!...—Granujal!..
Y vinga insultarse y estirarse 'ls cabells y
ab un moment ja están rodant per terra y la
mare 's desespera y 'ls descomparteix, y crida
y fá tot lo que fá una mare en semblants
cassos.

—Ay válgam Dèu, exclama: sembléu als
partits d' Espanya... Tot per no tenir dugas
pomas, en lloch d' una!...

—¡Qui son Paco, 'ls moderats històrics?
preguntava una senyora al seu marit.

—¡Quinas son Emilia las donas de historia?
responia aquest. Lliga caps y tren las conse-
qüencias.

—Vosté D. Macari, que 's dedica a las ob-
servacions atmosfericas ¿a qué atribueix la
calor de aquest temps? ¡A últims de Setembre,
y suar aixís com uns carreters, per forsa déu
haverhi una causa molt important!

—Y tant com hi es, vá respondre'l sabi: ahí
precisament ho mirava ab un telescopi y ¿qué
diria que vaig veure?

—¡Alguna nova estrella?

—¡Alguna? Moltas per cert, cusidas a las
mánigas dels carlins: una estrella per cada no-
va barbaritat.—«Decididament, vaig dir per
mí mateix, Espanya va convertintse en un
pais africá: véliaquí la causa de la calor!»

Are que aquí a Catalunya hi ha tantíssima
tropa, no seria mal que per acabar de una ve-
gada ab los carlins, s' adoptés lo sistema que
se segueix en la popular sarsuela «Los Madja-
res.»

Per cada llech, un Madjar: per cada cabe-
cilla, una columna, y si un dels primers s' en-
treté, tot desseguit, estalonada.

Un ojalatero carlí acostuma anar al café ab

nn bull-dock, de aquells que tenen las dents
de baix mes sortidas que las de dalt.

Aquesta bestia, deixant a part a Carlos VII,
es lo millor amich que té y cada dia ja se sab;
al arribar al establiment l' hi tréu lo bossal, y
's parteixen lo café, ell ab la tassa y la bestio-
la ab lo plat.

Un de aquests dias marxava ab lo gos, dei-
xantse 'l murrí olvidat sobre una cadira.

—Psit! Psit! vá ferli un séu vehí. ¿Qu' es séu
aquest bossal?

—Si senyó va dir l' ojalatero senzillament.
¿No es vritat que 'l mereixia?

Un carlí al presentarse a indult, deya al ar-
calde que 'l mirava ab mals ulls:

—No 'm miri de aquest modo, que jo a in-
dult m' hi he presentat ja setze vegadas: ab
aixó calculi si soch aficionat a cumplí 'ls gus-
tos del govern.

—A últims d' any, eleccions, deya una xico-
ta que s' ha quedat per vestir sants: are si que
no hi ha dupte: tots los periódichs ho portan.
¡Ay Dèu meu! fea que algun jove m' elegéssi a
mí que tant ho necessito!

Un tinent de llancers en l' embalat de la
plassa de Catalunya 'l dia de la Mercè 's diri-
geix a una minyona y li pregunta:

—L' hi agrada ballá 'ls llancers senyo-
reta?

—Si senyor, molt; pero ab mí no mes los ba-
llan de capitá en amunt.

Ni tornant de donar una carga, quedaria
tant roig aquest tinent.

(Històrich.)

En uns examens de historia universal, un
estudiant a qui ja l' havian suspés pel juny,
que semblava molt curt y era molt llarch, s'
asséu a la cadira ab la major tranquilidat del
mon.

Lo catedràtich li pregunta:

—¿En quin temps y entre qui varen tenir
lloch las guerras mèdicas?

A lo qual contesta ab molta sanch freda:

—Las guerras mèdicas varen comensar al-
guns anys endarrera y encara duran, y las
sostenen los alópatas y 'ls homeópatas.

Lo tribunal vá perdre l' oremus de tant riure,
y tribunal que riu, aproba.

A UN PURO DE CALÉ.

Veneno legalisat,
y d' efecte fulminant:
de segur no t' he fumat,
puig si aixís hagues estat
no t' podria estar cantant.

Mes la vritat hem de di',
y es, que tu no ets tant dolent,
mes que no t' puga sufri
la major part de la gent
per corsecat y per rui;

puix tú a la virtut aspiras
—y en aixó fins ets sublim—
y de cap modo no tiras,
quan horripant miras
que vés a cometre un crim.

Modelo sant de justicia
ferm en no tirar t' agarras;
mes del home la avaricia
xucla tant y ab tal codicia,
fins que s' ha empassat las barras.

Y entre tant fatal dualisme
compreneh bé las tévas penas;
si no tiras, ab egoisme
l' home t' malaheix lo batisme;
y si tiras l' envenenas.

Mes si m' has de creure a mi
una cosa jo t' vull di',
que t' dará ben poch treball:

—Si t' que t' fuma es un carlí
tira mes que cap caball
y envial aixís a dida
posantli a n' al pap un taco
que t' dugui tota la vida,
y aixís serás lo tabaco
de tota Espanya agrañida.
Y per mí si un dia 'm mato,

juro que de tu 'm valdré,
que si 'm donas un mal rato,
ets veneno 'l mes barato,
un veneno de calé.

LAUS TIBI CROSPIS.

—Psit! escoltin: pro silencio—suposo que
son formals—sobre tot no 'u fassan corre—¿eh
que no 'm descubrirán?—Escoltin donchs: bra-
vo: acóstinse:—pero ey! no equivocars'—no 's
creguin que duga un parte—del cabecilla Sa-
balls:—no senyors, no: 'l que vull dirlos—es
molt mes interessant...—Donchs ja sabrán....
Xit! Silencio—que passa un municipal.

Ja ha passat... ¡gracias a Dèu!—Vaja donchs
vaig a explotar!—Molt oido y gran reserva—
y siguémhi... Bah... bah... bah...!

—Que la Riera de'n Malla...—y 'l torrentot
del Pecat...—perque are 'l nou ministeri...—
que 'ls madurs y 'ls moderats...—que la guer-
ra y que 'ls carlistas...—que l' hisenda está
tant mal...—que 'l Marqués de Ciutadilla...
—que hi ha hagut escándols grans...—y que
en fin etcétra, etcétra...—Are senyors lliguin
caps—y pensin tot lo que vulgan—que 'l pen-
sar no es cap pecat.

Sempre que hi ha corrida, passen los toros
a las onze de la nit pel carrer de Ronda.

Sempre que hi ha ayguat, pel mateix carré
hi passa un riu.

Aixís donchs per viure al Ensanche, lo pri-
mer que 's necessita son unas quantas llissons
de 'n Peroy y unas quantas del capitá Webb,
lo célebre nadador, que ha atravesat lo pas
de la Manxa.

Es mes necessari aixó, que no pas los quar-
tos pel lloguer.

Un habitant de la part baixa de Gracia, es-
tava 'l dia de la pluja recotzat en una barana
del pont de la Riera de'n Malla, mirant la rie-
rada atentament y tomant l' aygua.

—¿Que feu aquí company? vá dirli un que
passava.

—Com tinch la casa aprop de la Riera, es-
tich esperant a veure si passa per ficarmi, y
estolviarme 'ls quartos del cotxe.

CANTARELLAS.

Ya sé jo que t' vaig prometre
comprarte un estuig ab joyas;
pero noya, espera, espera
que 'l prometre no fá pobre.

P. B.

M'amobina moltas nits
sentí'l raig del surtidor,
ab aixó nena't vull dir
que 'l meu mal no vol soroll.

Una rosa tinch ab aygua
y una dalia tinch en fresch:
prénlas, miralas y bésalas
y m'ho plantas al clatell.

E. M.

Hermosal ¡au! aném al Parque?
venen ur néctar molt bó;
¿Aném a tastarlo?.. cuyta...
Pero ¡ey! porta dos ratols.

Quan fá sol y plou las bruixas
dius que 's pentinan: donchs bè,
quan te pentinis, avisam
y m' endure 'l tarot vell.

E. X.

Un criat se confessava:

—Escolti pare, deya, aquesta nit passada,
quan l' amo era fora, hi vist que tenia un pa-
rell de habanos, damunt de la calaixera, lo di-
moni m' ha tentat y me n' hi fumato un.

—Bé digué'l confés: per penitencia dirás dos pare-nostres.

—Escolti pare, farém un' altra cosa, 'n diré quatre, y aixís que arribaré á casa 'm fumaré l' altre puro que ha quedat ¿eh?

Una beata's confessa. Lo confessor l'hi pregunta:

—¿Ja compleix los dejunis, germana?

—Faig tot lo que puch, porque la mèva salut no m' ho permet gaire. De totes maneres, procuro recordar sempre en tot, fins ab lo menjar, los misteris de la religió.

—No l' entench, diu lo confés.

—Ja veurá: lo dia de dejuni, per esmorsar menjo una dotzena de costellas d' anyell, en memoria dels dotze apóstols: per dinar, set plats diferents representant los set dolors de Maria Santíssima, tot aixó ab tres porronets de vi, en memoria de la Santíssima Trinitat, Pare, Fill y Esperit Sant....

Lo confessor no podentse contenir, exclama:

—Y donchs que prén en memoria de las onze mil Verges?

—Una plata ab mitja arroba de monjetas, contesta la beata.

Varen agafar dos lladres: l' un havia robat un matxo y l' altre una escopeta.

Al treure'ls á declaracions ho varen fer ab tots dos á la vegada.

—A vos se'us acusa, digué l' jutje, de haver robat un matxo.

—No senyor, contestá aquest: jo puch probar que vaig criarlo de pollí.

Després doná las probas y fou absolt.

Lo jutje, dirigintse al altre, l' hi digué:

A vos se'us acusa de haver robat una escopeta.

—No senyor, contesta l' altre tot animat, y veient que als' u company l' hi havia anat tant bè.... Tenia á casa una pistola y l' hi anada criant fins que se m' ha tornat....

Una riallada de tot lo tribunal no vá deixar-li terminar la frasse.

EPIGRAMAS

Posaren en un carrer ample de tres pams escassos un pal al mitj y un lletrero: «Por aqui no pasan carros.»

S. L. E.

Diuen que dos caps ne tèn un xicot que hi há á París: Dos caps sols? No vol di ré puix jo 'n vaig veure un de sis (tornant de beure) al carré.

F. LL.

Morintse 'l fill de l' Agnès exclamava ab desconhort: —¡Sent tant jove y veurem mort? ¡Trenta quatre anys tinch no més! ¡Sent vell no 'm faria res! —Alxó no 'us sápigra grèu va dirli un pobre xicot que siga abont vulga que anéu, podreu dir ben bè per tot que va' u viure mes que Dèu.

A. DE LA F.

Quan en lo nostre carrer farán del barri la festa, proparé que ta cara nos servesca de paella, puix molt be encare recordo que no gayre temps enrera, vares fé un petó á un mulato; y encar l' embrutares, nena.

B. M. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse 'is ciutadans Africá de Gracia, Frare-llech y M. Cadenet.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, facilis d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciudadá Desahogat. L' anagrama pot' aprofitarse mediant una recomposició.—Argenter. La causa de no haverli contestat es no haverho rebut: de lo enviat, á mes de lo insertat ja hi anirá alguna altra cosa.—Un castellanense. A lo que 'ns presenta com endavinalla li darém un' altra forma.—Xiringuilla. Está molt bè, y gracias.—B. M. O. Le sonet á que 's refereix fins ara no ha arribat á las nostras mans: serveixis repetirlo.—Sabir. Aprofitaré lo segon geroglífich.—Denteta. Hi ha facilitat en la poesia, pero está algun tant desencaxada: l' epigrama verdeja.—Xich del Arbocá. Aprofitaré lo problema.—Juli. La seva poesia peca de monótona y llarga.—A. F. O. Acceptém ab gust los epigramas.—Cobardia de 'n Savalls. Idem la fuga y 'l geroglífich.—Vicentó. Las poesias son bastant desalinadas: l' epigrama bè: ja haurá vist lo insertat.—E. Xarau. Tambè baurá vist lo de vosté.—D. Crispin y C.^a Id., id.—Ciudadans A. Escudé. Enamorat de la P., Jove desesperat, Makalletra, I. J. M., Un borratxo, Traga fusells, Gall escuat, J., Gall inglés, Bicarde, Un fede.... roig, Un J. que á 7 anys etc., Campañar de Reus, Faust y Margarida, Dos sibuchs, Rodon, Anónim y Aqueronte. Lo de aquesta senmana no lila.—J. P. Insertaré alguna cantarella: d' alló ja 'ns ne recordém.—R. R. R. Podém aprofitar un geroglífich.—Aficionat als toros. Idem la combinació del anagrama.—Llargandaixet. Idem la tortura.—Estripa-quentos. Y 'l seu problema.—Poch Babós. Las solucions de la senmana pasada quan varen venir ja 's tirava 'l número.—Africá de Gracia. Aprofitaré un epigrama y una fuga.—Frare llech. Igual que un dels seus y 'l anagrama.—A. R. y N. Es massa personal y de poch interés pel públich.—Faluga Pecotet. Hi anirá l' epigrama.—M. Cadenet. Idem lo seu problema.—Mosca d' ase. Igual que 'l seu y 'l salt.—F. Martí. Insertaré la major pari dels epigramas que 'ns envia: gracias.

SOLUCIONS

à lo insertat en la batallada 284.

1.ª TORTURA CEREBRAL.—Un vuyt de ví, y tocan dos porrons per barba.

2.ª ANAGRAMA.—Frare.—Ferrá.—Farré.—Refrá.—Ferra.

3.ª FUGA DE VOCALS:

Los bitllets d' amor m' agradan porque son insustanciais; m' agradan per sa eloqüencia; pro mes que tots los de banch.

4.ª FUGA DE CONSONANTS:

Sempre que 'n Pepe marxa á Tayá si li dich vingui, vé l' endamá.

5.ª PROBLEMA ARITMETICH.—La cantitat 1 2 3 4 5 6 7 9 multiplicat per 9 dona tot 1.1.

6.ª PREGUNTA 1.ª—La lletra A.

7.ª PREGUNTA 2.ª—La lletra T.

8.ª XARADA 1.ª—Es-ca-pa-ra-la.

9.ª XARADA 2.ª—Se-re-no.

10.ª ENDAVINALLA.—Lentes.

11.ª GEROGLIFICH.—L' home com mes gran se créu mes petit es.

Han enviat tolas las solucions los ciutadans A. B. y C. y Que hi fas: tolas menos las 3 y 4, Janet y Margarida. menos las 2, 4 y 10, R. R. R.: menos las 1, 2, 4 y 10 Aficionat als toros y Dos sibuchs: menos las 2, 3, 10 y 11 Llargandaixet: menos las 2, 4, 9 y 11, Estripa-quentos: menos las 1, 2, 4 y 7, V. y C. de Vallcarca: las 3, 5, 6, 7, 8 y 9, Poch Babós: las 2, 3 y 8, Frare-llech: las 3, 5 y 6, Xarraire Tarrassench: las 6, 7 y 8, Africá de Gracia: la 3 y 5, Ney salae: y finalment la 5 no mes, Corresponsal A. y Boabdill Hermanos.

ANAGRAMA.

De un tot á la tot m' estaba llegint una tot molt bona, quan al passá una persona li tot la tot que portaba y 'ls quartos en poca estona. Quatre llettras solament: qui no 'l troba poch hi enten.

RALIP.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quin es lo moble que pel seu nom es mes acústich?

2.ª ¿Y 'l que pel seu nom se compon de mes preguntas?

FUGA DE VOCALS.

.n c.r.l. .l b.r.r. t.n..
.n. b.r.r. .n b.r.r.t
.n b.r.r. .n b.r.r. .n. b.r.r.
.h.st. .n s.nt d. b.r.r. .t.t.

TAUJANOT.

FUGA DE CONSONANTS.

.a .e. i. .o .u..
u. .o. i. e.a

a. e. e. i. .o..u
u. .o. i. i. .e.e.a

K. SHELNIGH.

TORTURA CEREBRAL.

¿Quins son los sants que sent al calendari no son al cel?

PEPA Y LOLA.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Si las xexanta monedas que tinch entre duros, pessetas y ralets, se convertissen los duros en doblas de quatre, las pessetas en doletas de cinch duros y 'ls ralets en durillos, tiudria 'ls 600 duros que 'm faltan pera pagar als inglesos que m' amohinan. Pregunto ¿quántas monedas tinch de cada classe?

POLL Y PUSSA.

XARADA

I.

Tinch duas de un gran total, com lo de dias enrera, y 't dich Jepet que primera si no vols tapá 'l portal.

Ni per un tres ni per cent vulgas tenir tal afany, que 'l que á 'u 'l passa cad' any créu que 'm dona un sentiment.

PERE SISTELLÉ.

II.

Tot: ¿Te fá hu-dos lo caixal?

—Moll!

—Qué no t'hi posas tres? —Si: un pegat que no se 'l qu'es pro qu' encare 'm fá mes mal.

RALIP.

ENDAVINALLA.

Ab a quan se rasca 's fá, Ab e pas d' aygua sol sé, Ab i deixemho sé á mi, Ab o de nom me'n dich jo, Y ab u no 'u vulgas ser tú.

M. CADENET.

GEROGLIFICH.

Cabrinety Alpens

A

115 (0000)

ADELA Lleyde

X

LO X. DE CAL ENTERRA DIMONIS.

(Las solucions en lo próxim número.)

SUSCRIPCIÓ

á favor de las víctimas del vapor «Express.»

	Rs.
Suma anterior.	3514
T. Redon en sellos de correo.	2'40

Total. 3516'40

(Segueix oberta la suscripció.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATALFO, 14.

Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.